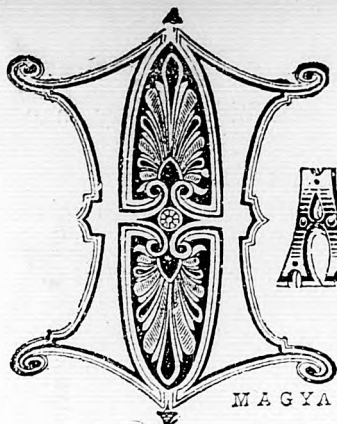

Budapest, 1882. November 5.

42. szám.

HARMONIA

ZENÉSZETI KÖZLÖNY.

MAGYARORSZÁG ÉS A KÜLFÖLD MŰVÉSZETÉNEK
HETISZEMLEJE.

FELELŐS SZERKESZTŐ:

ERNEY JÓZSEF.

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓ HIVATAL:

váci-utca 3. szám, a „HARMONIA“ társulat
zeneműkereskedése.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre	6 frt
Félévre	3 frt
Negyedévre	1 frt 50 kr.

„A tót leány.“

Eredeti népszimnű dalokkal 3 felvonásban, írta **Almási Tihamér**, zenéjét írta **Serly Lajos**.

A népszínháznak pénteken premiérje volt. A színházi reporterek ezuttal nem híreszteltek előre se sikert, se bukást. Még a főpróbáról is hallgattak, nehogy a darabnak előre nagyobb legyen a füstje, mint tán később a lángja lenne. És a közönség kíváncsian sietett a színházba, hogy megnézze legujabb termékét egy tehetséges szimnűírónak, kinek már több mulatságos, jóízű estét köszönhet. Mai darabja nem tartozik ugyan sikerültebb művei közé, de van benne elég szórakoztató tarkaság egy estére. Mindenek előtt megjegyezzük, hogy a mi leginkább föltűnt a darabban az, hogy a jók, a derekak, a kedvesek, a rokonszenvesek csupa tótok, az izgágák, gógósok, bolondok, pipogyák csupa — magyarok. És a közönség ezt a fölöstást nemcsak tűrte, hanem akceptálta, belement illuziójába s hatásait élvezte, megtapsolta, semmi részén meg nem ütközött. Mit és mennyit szabad ebből következtetnünk? Azt-e, hogy ama szőke hajú, igényeiben véghetetlenül szerény felföldi nép erényei diadalmaskodnak s jogukhoz jutnak a magyar közérzet előtt? Detronizáltatik-e az ismert »a tót nem ember« és a másik »fogadd be a tótot«. Azt hiszem, annyit bizvást el lehet mondani, hogy a tót nép a legrokonszenvesebb faj a magyarra, a magyar nemzetiségek között, a tót leghívebb, legragaszkodóbb, legsimulékonyabb. Van mért szeretni, tehát szeretjük, s nem vesszük rossz néven, ha egy magyar szimnűíró nekik adja a jó, a magyaroknak a rossz szerepet. Az életben ugyanis elég a farceur, aki rossz szerepbe akarja derék tót atyánkfiait belevinni, de remélhető, hogy a rokonszenv, melynek ma tapsoltunk, a — pánszláv izgatón is diadalmaskodni fog.

E kis előleges megjegyzés után, most lássuk a darab meséjét.

Tudnivaló, hogy a tótok aratáskor előzönlük az alföldet, hogy nap-számba álljanak s beszerezzék maguknak a télire valót. Ilyen tót csapat került le egy tiszántuli faluba is, hol a darab játszik. Brbolya, öreg tótnak van egy szemenszedett lánya, a lenhajú Hanka, a kit magával vitt s a kibe a falu leggazdagabb legénye Bandi, beleszeretett. El is vette volna, ha kevély édes anyja, Örzse a ki »tökéletes korú« fiát még most is csak afféle sihedernek tartja, közbe nem lép Bandi nagyon ragaszkodik édes szülőjéhez s ezúttal a gyermeki szeretet győzedelmeskedik a — szerelem felett. Hanka, ki szintén kedveli a nyalka magyar legényt, elfojtva érzelmeit, beáll a közeli pusztá uraságához — pesztrának. Egy évre rá megint találkozik a két szerelmes s Bandiban újra fellángol a szerelem, midőn Hankáját viszontlátja, jobbnak, szebbnek mint valaha. — Azt igéri neki, hogy szakít anyjával s elveszi. Most azonban még nagyobb akadályba ütközik ezen szándéka, mint tavaly. Ugyanis azóta Máthé Julis, egy vidám, könnyű vérű lányka, ki azonfelül még közeli rokon is a házhoz, került a jó módú Gyarmathiékhoz s Örzse ezt szánta Bandi fiának. Elképzeltetni tehát a gögös asszony meglepetését s haragját, midőn a »gyereket« azon kapja, hogy Hankát, tánc közben az egész falu népe szemeláttára, megöleli, megcsókolja Először is lehordja fiát aztán a tót leányt s azt követeli az előbbitől, hogy válaszson a szeretője s szülei közt. Hanka, látva, hogy Bandi nem meri őt anyja ellenében védelmezni, felháborodva hagyja ott az egész kompániát, azzal a szándokkal, hogy most már odaadja kezét Miso-nak, egy szálás tót legénynek, (ki ép oly elbizakodott, mint ostoba), kit Hanka apja, az öreg Brbolya, vőlegénynek szemelt ki leánya számára. Miso azonban egy tűzrölpattant magyar lányba (a Gyarmathiék szolgálójába Panniba) habarodott bele, de mivelhogy Brbolya valami pénzbeli tartozás miatt a markában tartja a tót Adóniszt, nem mer az öreg akarata ellen szegülni. Meg is tartják hát a kézfogót Miso és Hanka közt, még pedig a Gyarmathiék portája tőszomszédságában, a Lipták gazduram udvarán. — Ez a Lipták szintén tót származású, de már vagy 20 év előtt ide telepedvén le: elvett egy magyar lányt s derék magyar ember vált belőle. Liptáknak van egy Gyuri nevű fia, aki gyakran pillantgatott át a kerítésen Gyarmathiék házára s beleszeretett Örzse asszony gyámleányába, Juliskába. Lipták, fiát hervadni látván, átment dolyfös szomszédjaihoz, hogy megkérje a leány kezét. A válasz az volt: ágról szakadt . . . tót ivadék! Gyuri meghallván a választ: világgá ment. Ezért gyűlöli Lipták Gyarmathiékat s most, hogy megbosszulja magát, a saját udvarán tartja meg Hanka kézfogóját, hadd lássa Bandi is s hadd legyen ő is oly boldogtalan, mint az ő fia volt. Bandi félbeszakítja a tót ünnepélyt . . . Hankát arra kéri, hogy később jöjjön ki egy percre Lipták házából. Hanka küzd . . . végre megigéri. Julis azonban, kit vérig bosszant az, hogy Bandi egy tót lány miatt hagyja őt a faképnél: mindenáron vissza akarja hódítani. Epen kapóra jön Ötös Mária, egy vén javasasszony, a kitől kitudja, hogy szerelemitalt is tud kotyvasztani, melylyvel a hűtelent ismét magához láncolhatja. Sürgeti, hogy adjon neki ilyen italt. Ötös Márinál nem levén efféle ital, a hóbortos lány zaklatásaira odaad neki egy üveg medicinát, melyet Kospál lódoktortól kapott, s mely eredetileg a Gyarmathi uram beteg esikájának volt ugyan

szánva, de a felcser a javasasszonynak adta oda bevétel végett, csupa merő bosszúból, mivel ez egymásután elkapkodja a pácienseit az orra elől. Ez a medicina kerül a Julis kezébe, a ki azt hűségösen bele is önti a távozni akaró Bandi borába. De a bort nem Bandi, hanem Miso iszsza ki, azt vélvén, hogy azt Panni tette neki oda az asztalra. Persze, hogy Miso szörnyű gyomorrágást kap a kotyvaléktól s az odaérkező felcser mérgezést konstatál. Gyarmathiné ráfogja Hankára (kit egy percre csakugyan láttak is az ő portáján), hogy ő akarta megmérgezni Bandit, mivel nem lehetett az övé. A kisbíró be akarja kíséni Hankát, de a tótok kirohannak Lipták házából s magokkal viszik a megrettent lányt. A harmadik felvonás a tótok tanyáját tünteti elő, hol Hankát elbujtatták a juhodályba. A Gyarmathi familia is odavetődik, hogy kézre kerítse Hankát. Ő azonban a vádra kitor a hodályból s Kospál uram kisüti, hogy nem Hanka, de Julis a méregkeverő. Julis a vallatás alatt kikottyantja, hogy az nem volt méreg, de szerelemital. Bizonyíthatja Ötös Mária, kitől az italt kapta. Kospál azonban megmarad vádjá mellett, de hajlandó magát a törvény előtt meghazudtolni, ha Julis hozzá megy feleségül. Julis természetesen visszautasítja a vén tökfilkót, mire ez becsukatással fenyegetődzik.

Minden attól függ már most, hogy Ötös Mária előkerüljön s a lódoctor ellen valljon. Igen, de a vén kuruzsló asszony hollétét csak — Bandi tudja, Bandi pedig most a sarkára áll s mindaddig el nem árulja a titkot, a míg csak az édes anyja jószívvel bele nem egyezik abba, hogy elvegye Hankát. Örzse hevesen küzd önmagával, de inkább, mintsem hogy Julist elveszejtse s Hanka jó szívét is kiismervén: erőt vesz gőgös természetén. Ekkor Bandi fölhúzza Ötös Márit egy gémes kútból, hova ez a felcser üldözései elől menekült.

Midőn kistül, hogy a »méreg« ugyanaz az ital volt, melyet Kospál a javasasszonynak orvosság gyanánt adott: a nép jól elpüföli a lódoctort. Hanka Bandié lesz, Miso elveszi Panniját, sőt végre, midőn Lipták elveszettnek hitt fiától azt a tudósítást kapja, hogy egy pesti gyárban dolgozik s baját már félig-meddig »kiheverte«: Julis is kedvet kap őt »visszahódítani.«

A darab meséje, mint látjuk elég érdekes, számai szétfolynak ugyan, de akaszt rájuk a szerző annyi tarka-barka, csillogó mindenfélét, hogy ragyogásuktól nem látja a közönség a darab fogyatkozásait, gyarlóságait, tapsol s még a darabnak egy-két kissé durván rajzolt jelenete előtt is szemet huny. Legnagyobb baj az, hogy szerző a drámai és bohóziati motívumokat úgy össze-vissza vegyíti, hogy a drámaival nem érezhetünk, a bohózinak pedig nem tudunk lelkünkben nevetni. Ami az előadást illeti, arról csak elismeréssel szólhatunk. Blaháné, mint tót leány, játékban, táncban, énekben egyiránt kitünő. Öltözéke az iparmuzeumban elhelyezett népviseletek egyik példánya után készült. Az utolsó redőig liptómegeyi tót ruha. Egészen föl a derékig sűrű rakott ráncokba szedett fehér tótvászon szoknya, fekete gyölcs kötény alul vörös hímzett szegélylyel, zöld bársony pruszlik tarka hímzéssel, fehér ingváll, könyökig érő ujjakkal. Az ujjakon végig futó áttört csipkebetét s alján csipkefodor. A nyakon többsoros csillogó klárisgyöngy, a hosszú hajfonat tövében többszínű lelógó virágos pántlika. Az egész festői öltözéket még egy pár fekete

csizma egészíti ki, elől vörös, tót mintájú hímzéssel. S o l y m o s i mint Miso olyan szál tótlegény volt, hogy nem csoda, ha az a Panni szolgáló (S i k Gizella) belébolondult. Első felvonásbeli táncával és énekével sok tapsot aratott. Többől metszett lipthói alak még U j v á r y is, az öreg Brbolya szerepében.

*

*

*

A »Budapesti Hírlap«
tárcája.

A zenét S e r l y Lajos, a népszínház karmestere írta, s mondhatjuk, újabb jelét adta rendkívüli tehetségének. Serly rövid idő múlva a legkedveltebb népdalköltő lesz. A »tót leány« dalai egytől-egyig gyűjtöttek, a »Nyulacska« dal rövid idő múlva minden utcasarkon hangzani fog, szintúgy a tót dalok is.

Alább adjuk a legszebb dalok szövegét, ezáltal kedveskedni óhajtván tisztelt olvasóinknak.

A n y u l a c s k a .

(Blaháné.)

Búzaöldön, dülő úton megy a lány,
Barna legény lépeget az oldalán.
A hogy mennek, mendegélnek -- ici pici nyul
Búza között az árnyékon félve meglapul.

„Szőke leány, hajh de régen kísérlek,
Ne izélj már, ülj le hozzám, ha kérlek.“
A leányka nem szól semmit, csak irul pirul . . .
Két nagy fülét hegyezi az ici pici nyul.

Arany kalász bizalmasan integet,
Esti csillag halovány fényt hinteget.
Barna legény a leányka derekához nyul,
Csattan a csók . . . de már erre megugrik a nyul.

S z é l e s á r k o n . . .

(Blaháné.)

Széles árkon, széles árkon keskeny palló,
Hivnek lenni a leánynak soh'sem volt jó,
Én is most az egyszer igazán szerettem,
Vig szivemben, vig szivemben nagy kárt tettem.

Déltől fogva estig nyit a sárga rózsza,
 Bárcsak téged soh' se szerettelek volna,
 Jobb lett volna tán az én szegény fejemnek
 Hogyha téged soha, soha nem ismerlek.

Mire ragyog a sok csillag . . .

(Blaháné.)

Mire ragyog a sok csillag az égen,
 Mire nyílik a sok virág a réten,
 És mire is zöldül tavasszal az erdő,
 Ha ezen a földön nincs igaz szerető!

T r é f á s d a l.

(Blaháné.)

Éhes ez, éhes ez a legény,
 Majd belevész a szegény,
 Még se kell neki a lepény.
 A szive fázik,
 Tilosra vágyik,
 Jó vón a bunda
 Ölelni is tudna.

Szomjas ez a legény,
 Majd belevész a szegény.
 Nem kap a, nem kap a szivecském,
 De kéne, de kéne babája csókja,
 Elmúlna, elmúlna attól az ő szomja.

Bánatosan zeng a madár . . .

(Tamásy).

Bánatosan zeng a madár
 Vesztett párját siratja,
 Bánatos az én szívem is
 Egy hűtlen leány megcsalta.

Majd eljön még az az idő
 Hogy szeretnél engemet,
 Haj! de már akkor késő lesz
 Hant borítja szívemet.

Figyelmeztetés!

A »Húzzad cigány« című, Huber Károly által férfi négyesre alkalmazott, s társulatunk kiadásában is megjelent közkedveltségű dal ismert dalköltőnk Szentirmay Elemér eredeti szerzeménye szöveg és zene szerint, s az 1871-ben megjelent »Elemér dalai« című füzet I. s. számát képezi.

Felhívjuk tehát a tisztelt dalárdákat, hogy a műsor készítésénél e körülményre figyelemmel lenni sziveskedjenek.

Karmesteri állomás!

A Pécs városi zeneegylet zenekaránál a karmesteri állomás betöltendő. Ezen állomásra pályázni óhajtók kötelesek beigazolni, hogy valamely Conservatoriumot teljesen elvégeztek és képesek egy oly zenekar vezényletére, mely a zene minden nemére nézve nagy igényeknek megfelelni köteles. A pályázók még igazolni tartoznak, hogy solisták a hegedűn és a klasszikus zenében annyira jártasak, hogy symphoniák és kamarai hangversenyek betanítására és vezényletére képesek.

Évi fizetés 800 forint o. é.

A kellő okmányokkal felszerelt pályázati folyamodványok, melyhez az illető arcképe is csatolandó, folyó évi november hó 15-ig a „Harmonia“ társulat igazgatóságához intézendők Budapesten, váci utca 3.

Hazai hírek.

* A fúvhangszeres kamarai zeneestélyek, melyeket K l e m e k e Lajos a nemzeti színház derék oboistája több társával tavaly a zenekedvelők termében kísérletképpen kezdeményezett, és melyek a filharmoniai hangversenyek és Kranesevicsék kamarai zeneestélyei mellett zenei életünk legkiválóbb tényezőit képezik, ma már kibontakoztak azon szűkebb körből, melybe tavaly szerényen visszahúzódtak és a vigadóbeli hangversenyek tágabb körű közönségének érdeklődésére mertek hivatkozni. És méltán. Mert Klemeke Lajos és társai e ritkán hallható zeneművek előadásával oly műélvezetet nyújtanak a magyar fővá-

ros zenekedvelő közönségének, a milyenben más városok, ily rendszeresen legalább nem részesülnek. Ha mégis a terem nem telt meg annyira, a mint azt a műsor és az előadás megérdemelte volna, úgy ezért csakis a bájos kis T u á t okozhatjuk, a ki a zenekedvelő közönség egy részét mára elhódította, meg vagyunk azonban győződve, hogy Klemeke másik két hangversenye iránt annál nagyobb érdeklődés fog nyilvánulni. A első műsor négy számból állott. Ezek közül csak Saint-Saëns hetese volt ugyan újdonságnak jelezve, de tudunkkal a többi darabot sem adták még elő nyilvánosan Budapesten. A mi pedig

Saint-Saëns említett művét illeti, az Budapesti kívül, eddig csak Párisban és Berlinben került előadásra. Nem ismerünk ezenkívül zenedarabot, a melyben a trombitának olyan kiváló szerepe jutna, mint ebben. Azért is hatása egészen sajátos. Saint-Saëns hetese Es—dur, 65. mű zongorára, trombitára, 2 hegedűre, mély hegedűre, gordonkára és kontrabassusra van írva. Modern színezete dacára igen szépen, alaposan van kidolgozva és különösen menuettje, meg fináléja nagyon hatásos. A domináló trombitát *Viersich* nagy ügyességgel kezelte, a zongorarészt pedig *Jerusalem Julia* kisasszony, a zeneakadémia szép tehetségű növendéke igen figyelemreméltó készültséggel látta el. A műsort egy minálunk még nagyon kevésbé méltányolt zeneszerzőnek, *Lachnernek* B—dur nyolcasa (156. mű) nyitotta meg, mely fuvolára, oboára, 2 klarinéttra, 2 kürtre és 2 bűgösípra van írva, a mesteri szerkezet, mely *Lachnernek* minden művében nyilvánul, és mely ezt a nyolcast is jellemzi, *Looschdorfer*, *Klemcke*, *Böhm*, *Bolland*, *Drescher*, *Scharff*, *Frank* és *Kirsehner* valóban művészi előadásában teljesen érvényesült. A harmadik számot Haydn mosolygó műzsjának egyik kedves terméke, a második Notturmo képezte, (fuvola, oboe, 2 klarinét, 2 kürt, 2 mély hegedű és gordonka). Befejezésül pedig Mozart híres „Szabadkőművesek gyászzenéje”-t hallottuk — oboák, klarinét, kürtök, bűgösíp és vonós hangszerekre — melyet *Jahn* méltán soroz a halhatatlan mester legreमेkebb alkotásai közé. — Előre is felhívjuk a közönség figyelmét *Klemcke* második zeneestélyére, mely az elsőhöz hasonlóan érdekes műsorral november 27-én lesz a Vigadó kistermében.

* **Kuriosum.** Valami „Szinészeti Közlöny” című, Kassán megjelenő, kórista munkatársakkal díszeskedő közlöny, legutóbbi 44-ik számában *Tua Teresináról* szóról szóra a következőket írja, mit any-

nyival is érdekesebbnek tartunk közölni, hogy lássa a közönség, hogy egyik-másik vidéki lapnál mily nagy a járatlanság s a bornírtság. A közlemény im, itt van: „A népszínházban valami *Terezia* *Tua* hegedűművészről három hangversenyt rendez. Az első hangverseny okt 28-án lesz. Mind a három előadás bérleten kívül, részben fölemelt helyárrakkal fog megtartatni. Úgy látszik *Evva*, a népszínház jelenlegi igazgatója, híven követi *Rákosi* utasításait, mely szerint: a közönség érdeklődik minden iránt, ha nem is éppen művészet talál az lenni, sőt a művészetnek van szüksége arra, hogy becsesebb, finomabb, bensőbb hatása, fokoztassék durvább, külsőbb és értéktelenebb hatások közbevetése által.” Ime hát a vidéki bornírtság annyira megy, hogy szerinte *Tua* „valami *Tua Terezina*” s egy fokon áll a népszínházban szerepelt „*Pepi*” elefánttal s „*Beni Zug, Zug*” akrobata társulatával. Hát a „Szinészeti Közlöny”-ék még mit sem tudnak ama diadalokról, melyekkel *Tua Teresina* meghódította a művelt Európát? Az egész handa-bandát föl sem vettük volna, ha nem járulna hozzá azon elszomorító körülmény, hogy a nevezett újság „művészeti közlöny”-nek tartja magát. Azt tanácsoljuk a nevezett lapocskának, hogy másszor előbb jól megolvassa, hogy kiről ír, s aztán vegye kezébe a tollat, így sem magát nem kompromittálja, sem olvasó közönségét nem ülteti föl.

* **A nemz. színház zenekarának magyarosodása.** A nemz. színház zenekarának tagjai, erre alkalmas magyar emberek hiányában tudvalevőleg nagyrészt idegen — német és cseh — származásuak, s alig fele a zenekarnak bírja a magyar nyelvet. A többség kedvéért aztán a zenekari próbák alkalmával a vezénylet és társalgás mindig német nyelven folyt. A zenekar illető tagjai végre engedve az általános magyarosodási áramlatnak, elhatározták, hogy megmagyarosodnak s e végből ívet köröztettek, melyet mindannyian aláírva, azzal nyújtot-

tak be az igazgatósághoz, hogy a zenekari próbák jövőre kizárólag magyar nyelven tartassanak.

* **Arany János** *sirverse*. Szana Tamás jeles kritikusunk, a „Nemzet“-ben érdekes visszaemlékezéseket ír Arany Jánosról s fölemlíti ezek között, hogy a nagy költő már régen foglalkozott a halál gondolatával, s mint a „Szépirodalmi Figyelő“ szerkesztője maga készítette el *sirversét*, melyet később Szanáának adott, s mely a következő:

A r a n y J á n o s
Szerkesztő,
Született 1817. Márc. 2. . . .
Mehalt

Nines végezve itt még a cikk,
Folytatása következik,
Én Uram, légy én szerkesztőm,
Uj folyamban újra kezdöm.

Emliti továbbá Szana, hogy gyakori beszélgetései közben a nagy emberrel, feltűnt neki, hogy nem annyira a költők, mint inkább az elbeszélők és prózairók bírták érdeklődését, a költők között csak igen kevesek iránt érdeklődött s ezek között ifj. **Ábrányi Kornél**ról emlékezett meg gyakran meleg szavakban, s még egy kettőről.

* **A nemzeti színházban** színre fogják hozni **Calderon** híres darabját a „Zalameai báró“-t, mely a bécsi Burgszínházban roppant sikert aratott. A fordítással **Györy Vilmos** már majdnem teljesen elkészült. Érdekes a „N. P. J.“ ama híre is, hogy **Klapp Mihály**, a „Rosenkranz és Gildenstein“ szellemes szerzője, a nemzeti színházhoz új német vígjátékot küldött be, melyet a német színházok mellőzésével legelőször ott óhajtana színre hozatni. A darab címe „Fräulein Kommerzienrath“, öt felvonásból áll, és az említett lap szerint telve van pezsgő humorral és szellemes ötletekkel. Ha a drámabíró bizottság a

darabot elfogadásra ajánlja, az igazgatóság lefordíttatja és még a téli idény alatt színre hozza.

* **Hetényi Béláné Komáromi Mariska**, a ki a nemzeti színházban is föllépett, a német **Thália** papnőjévé szegődött és a jövő héten föllép a gyapjuutcai német színházban, Schiller „Messinai hölgy“-ében

* **A nemzeti színház igazgatósága** megszakitotta **Szigetiné-Human Erzsi** asszonyal a szerződési tárgyalásokat, mert a művész követeléseit nem volt képes teljesíteni.

* **Egy szép tehetségű festő** műve látható jelenleg a műsarnok képkiállításában. Egy esendéletet ábrázol az **Esinger Adéltól**. A kép egy asztal-részletet mutat lakoma után. Bizonyára nagyon sokat használt motívum, de a művésző bizonyította, hogy felfogását eredetiség jellemzi ily apróságokban is. A kép pompásan van festve és bizonyára vevőre fog találni. **Esinger Adél** k. a egyébiránt alpesi tájképei által tűnt föl már több kiállításon. A vadregényes és zordon-ságában is fenséges hegyvilágból vett festményei közül egyik a tavalyi őszi kiállításon is látható volt és sok figyelmet keltett. A művésző a korán elhunyt hírneves festőnek, **A n s c h**-nak tanítványa.

* **Bignio Lajos** vendégszereplése szerződötésre vezetett. A nemzeti színház igazgatósága már megkötötte a művészszel a szerződést, és ha, mint reménylik, sikerül bécsi szerződését felbontania, legkésőbb az új színházi év megnyíltával már a miénk lesz. — **Hajós Zsigmond**dal az igazgatóság szintén alkudozásra lépett. A művész január havában vendégszerepleni fog a nemzeti színházban, és ha megnyeri a közönség tetszését, a szerződés, melyet az igazgatóság vele föltételelesen már megkötött, perfektté válik.

* **A debreceni színház** derék igazgatója **Kecsesanyi Ignác**, látva a közönség nagy

érdeklődését a drámai előadások iránt, azzal a tervvel foglalkozik, hogy Szigligeti-ekylust rendez, mely egy hétre fog terjedni és melyben minden válfaj képviselve lesz.

* **A vidéki képmállításra** beérkezett műveket f. hó közepén szállítják Székesfehérvárra és azonnal hozzáfognak a kiállítás rendezéséhez, hogy az idejekorán meg-

nyitható legyen. A bizottság a második vidéki képmállítás rendezésére Debrecen városát jelölte ki.

* **Arany János szobra** javára Geröfy Andor színigazgató Szabadkán, a napokban előadást rendez. Ez alkalommal színre kerül „Hamlet“. Geröfy Andorral a címszerepben.

V i d é k.

Cegléd, 1882 okt. 29-én Ma este tartott meg zsufolásig telt színházban Horváth Atilla úr hangversenye, melyben Saxlehner Emma úrhölgy is közreműködött. A hangverseny bevégezte után siettem is haza a színházból és befogtam füleimet, nehogy az abban rezgő édes hangok vegyületei valami külbefolyás által megzavartassanak. És ime, itthon a szobában, amelyben oly esend van, hol a fák leveleinek hullásai is hallhatók: nem vagyok képes megkezdeni annak leírását, nem bírván önmagam előtt meghatározni azt, valjon melyik játszott a kettő közül szebben, és így melyiket illeti meg az elsőség. Az előadást Horváth Atilla úr kezdte meg a „Tannhäuser Induló“-val. Már megjelenésekor az általános lelkesedés szünni nem akaró tapsviharban tört ki, mely a darab végeztével ismétlődött. Második piécének játszott Chopin „Walse“ és „Polonais“-ét; a harmadik darabban Saxlehner Emma úrnő énekét kísérte a „Martha“-ból. A negyedik piéce volt a „Szentivánéji álom“ az ötödik „Magyar népdalok“ Horváth Atillától, zongorakiséret mellett énekelte Saxlehner Emma úrnő, a hatodik és végső piéce a „Magyar dalegyveleg“ Horváth Atillától. Saxlehner Emma úrhölgy királynői megjelenésével és fenséges énekével a hallgatóságot a lelkesedésnek legmagasabb fokáig ragadta el annyira, hogy ez őt nem egyszer, hanem számtalanszor hitta ki. mintha sajnálna megválni attól, aki különösen a Horváth Atilla által szerzett magyar dalok érzésteljes, megigéző előadásá-

val neki oly gyönyörteljes estét varázsolt elő. Horváth Atilla úrnál, kit a végzet mindkét szeme világtól megfosztott, az isteni gondviselés jóteteménye, a tapintás érzékének kifejlődésében nyilvánul. Mintha minden újjának külön szeme volna, s mintha ezen szemekben lelke érzésének forrásai fakadnának s azokból gyöngyesepekben hullanának a billentyűkre alá, vagy mintha egyszerre egy bűvös világba varázsoltatnánk át, hol tündértáncot járnak egymással a napsugarak és a rózsalevelek s mintha távolból a véghetetlen tenger morajló zúgásába titkosan epedő édesbús hangok vegyülnének, s ezután mintha a pillanat művében megnyílnék felettünk az ég s onnan a teremő ragyogó arca és zengő angyalainak bűvös mosolya nézne alá. Ily magasztos benyomások és érzelmek töltöték el szívünket, lelkünket, képzelmünket! Ilyen volt azon est, melyet Horváth Atilla és Saxlehner Emma közönségünknek szerzett, s mely örökre emlékezetes lesz kebleinkben.

C e g l é d i.

Sopron, 1882. okt. 31-én. Az „irodalmi és művészeti kör“ mult kedden tartott választmányi gyűlésében sok érdekes mozzanat fordult elő. Legelső sorban ki kell emelnünk azon határozatot, hogy elhunyt legnagyobb költőnk: Arany János özvegyének a kör őszinte részvétnyilatkozatot küld. Drucker József úrnak a hazafiság szent lelkesedésének meleg hangján irt. a kör elnökéhez intézett levelét, melyben a kör iránt való ér-

deklódésének adván kifejezést, az alapító tagok sorába lép és az 50 frtnyi díjat mellékeli, a választmány éljenekkel fogadta. Ujabb bizonyosság ez arra nézve, mit vesztettünk mi magyarok Drucker József erőszakos, indokolatlan leköszöntetésével. Most már csak gondoskodjék az a „magyar párt“, hogy olyan embert válasszon, a ki magyar is lesz, meg tenni is fog valamit a magyarosodásért. Vederemo! Másodelnöknek abbéli indítványait, hogy a kör jövő évi január havában Petőfi-estélyt rendezzen, úgy szintén, hogy alkalmas időben (jövő tavasszal vagy őszszel) azon házat emléktáblával jelezze, melyben Petőfi lakott, illetőleg katonáskodott, és ezen alkalommal a Petőfi társaságot vendégül hívja városunk falai közé, a választmány általános helyesléssel, egyhangulag magáévá tette és az előintézkedések megtételére vonatkozó határozatokat hozott. Nemkülönböztetve megállapított a jövő hó derekán tartandó előadás programja, mely 3 irodalmi és 3 művészi pontból fog állani. Egyelőre csak annyit jegyzünk meg, hogy az irodalmi részben egy egészen „új erő“ fog közreműködni Dr. Kárpáti Károlynak másodelnökké lett megválasztása következtében egy választmányi taghely üreseedésbe jövén, arra egyhangulag Reichenhaller Béla ügyvéd úr választatott meg. Végül 4 új tagot jelentettek be. Egy megjegyzést azonban mégis kell kockáztatnunk. Átnéztük a tagok névsorát és megbotránkoztunk azon, hogy városunk iparosai közt is oly feltűnően kevesen tagjai e körnek, pedig mint nagyrészt 48-asok nagy hazafiságot fitogtatnak, elvárhatnók tőlük, hogy tömegesen beiratkozzanak e körbe, mely a magyar művelődés, finom ízlés és kedélyes társas élet iskolája.

Szabadka, 1882. okt. 31-én. Ifjú karmesterünk, Gaal Ferenc előnyösen mutatta be magát templomban úgy, mint a színházban, szakértő szem- és fültanuk után mondjuk: hogy zongora és orgonajátéka, valamint hangszerelése kitűnő, s hogy nemcsak a vonó, de a fúvó eszközöket is kezeli, még

a szokatlan fagottot és nagybőgőt is, mely utóbbit még külön is tanulmányozta. Hogy 23 éves létére a zene terén mily szenvedélylyel és előszeretettel tanult és munkálkodik, mutatják nemcsak minden elm és gyakorl. zenetantárgyakból kitűnő jegyei, hanem számtalan és külön válfajú zeneszerzeményei is, melyek közül a már Szabadkán készült és finoman hangszerelt szép „Szabadkai Induló“-t a múlt hét folyamán mutatta be a közönségnek, mely azt zajosan meg is tapsolta. Mint halljuk, siettek is több előkelő házaiktól őt zongora és magasabb zeneképzés végett, leckeórák adására fölkeríteni, de nem hisszük, hogy a nagy keresletnek megfelelően elég ideje maradjon, ha eddigi munkásságát folytatni s a zenének főtemplomunkban, zenedéknkben és színházunkban oly annyira hátramaradt ügyét felkarolni és fejleszteni óhajtja; pedig erről meg vagyunk győződve, valamint arról is, hogy mint magyar ember rajta lesz, miszerint valamint eddig a magasabb zene terén nálunk német világ uralkodott, ezutánra magyar érzelmű városunkban e tekintetben magyar világ legyen, s eddig templomban, zenedében és színházban oly annyira, egész az elkésériségig elhanyagolt, sőt szándékosan mellőzött magyar zene legyen az uralkodó és irányadó. Oly nagy a zenefejlesztésnek parlagon hagyott tere nálunk, hogy azt csakis ily ifjú lelkesedétségű, nagyképzettségű és tetterős karmester és zenedeigazgató lesz képes sikeresen megmunkálni és jó irányban fejleszteni. Ott van nálunk több ízben megkezdett s egyszer hozzáértő, másszor ügybuzgó vezető hiányában s talán egyéb okok hozzájárulása miatt föloszlott a dalárda ügye! Mily szégyen a dalárda ezen többszöri megbukása és hiánya a magyarokra nézve, szemben a nálunk maroknyi szerbeknek oly sok év óta fenálló s templomukban működő és hangversenyeiken is többször föllépő dalárdájával! Igaz, hogy itt főképp vallási és nemzetiségi indokok működnek; de a 15—20 annyi magyar és magyar érzelmű bunyevác műveltebb osztálybeliek már számarányuknál fogva is állíthattak volna, sőt vallási,

fársadalmi, közművelődési és magyar nemzetiségi tekintetből kötelességük is lett volna állandó dalárdát alakítani. Nem tagadhatni, hogy a jóakarát megvolt, mit bizonyít az is, hogy többszöri szétbomlás után is újra meg újra kezdődött a dalárda. Az idén is alakulóban volt egy a néptanítók kebelében; de itt a képzett karmester hiányán kívül az is elhibázott dolog volt, hogy szorosán és kizárólagosan néptanítók dalárdája akart lenni, holott városunkban egy életerős dalárda alakításához a kasztrendszernek teljes mellőzésén kívül okvetlenül szükséges 16—20 ifju és jó hangú közreműködő, s ez 50—60 néptanító közül ki nem kerül. És így ez az Allaga távoztával fölbomlott dalárda óta talán már 3—4-ik kísérlet volt dalárda alakítására. — Hát a gymnasiumi énektanítás és dalárda ügye nem-e egy ily

képzett, tetterős és lelkesedett karmesterre vár? Azt a 200 frtot, mit ezért városunk Allagának ittlétekor fizetett, meggyőződésünk szerint egy ily szent és nemes céltól, egy ily karmestertől ezutánra sem fogja sajnálni. Az is már menthetetlen mulasztás, hogy míg alig akad honunkban főgymnasium, melynek énektanítója, dalárdája nem volna, nálunk ez 12 év óta egészen elhanyagoltatott s többet gondolt rá és ifjuságunkkal 6 év óta egy szegény műkedvelő, kinek talán csak egy gyermeke járt a gymnasiumba, mint az egész város, melynek 250—300 gyermeke képeztetik ott évenként. Tehát nemcsak magyar nevű, de magyar szívű karmesterünket nagyon sok okunk van örömmel üdvözölni, s zenefejlődésünk reményében mondani: Isten hozta közénk!

Bácskai rezervista.

Külföldi hírek.

‡ **Sarah Bernhardt Braziliában.** A délamerikai színházak ügynöksége 50 előadásra szerződtette Sarah Rernhardtot. Ezen 50 fellépésért 669,000 német birodalmi márka tiszteletdíjat biztosítottak a művésznőnek Sarah ápril 20-án hagyja el Páris és 135 nap lesz távol. Kiséretében lesznek férje, Damala és N. Dieudonné.

‡ **A bécsi udvari operában** a mult héten nagy sikerrel debutirozott Schläger Antónia k. a. a „Hugonották“ Valentina szerepében. A bécsi lapok egyhangulag dicsérik rendkívül csengő, erőteljes organumát, drámai temperamentumát és gyönyörű szinpadai megjelenését.

‡ **Nyéki János szintársulata**, mely jelenleg Nagyszebenben igen szép pártfogás mellett tartja előadásait, november elejétől kezdve néhány hónapot Sepsi-Szent-Györgyben fog tölteni

‡ **„Tête de Linotte“**, Barrière és Gon-

dinet új bohózata a bécsi „Stadt-Theater“-ben teljes sikert aratott. A szereplőket minden felvonás után zajosan hívták és a közönség nagyon derült hangulatban távozott a színházból.

‡ **Saint Saëns** „VIII. Henrik“ című operájának próbái a párisi nagy operában fennakadtak. Lassalle ugyanis visszautasította a címszerepet, mivel, szerinte, „hálátlan“, Krauss k. a. pedig a próbán keményen összeszóllalkozott a szerzővel és „Katalin“ szerepét szintén visszaküldte az igazgatónak.

‡ **Patti Adelina** Amerikába való elutazása előtt ajánlatot kapott Párisból, hogy Massé Viktor új operájában a „Cleopatra“-ban a címszerepet megalkossa. A művésznő még nem nyilatkozott ugyan az ajánlatra, de valószínű, hogy elfogadja. Az opera 1884-ben fog színre kerülni az „Opera Comique“-ban.

‡ **Pailleron Ede**, az „A hol unatkoznak“ című vígjáték szerzője háromfelvonásos új színművön dolgozik, mely még a jelen idény alatt színre kerül a „Comédie Française“-ben. A darab meséje a választási mozgalmakból van merítve.

‡ **Gallmeyer Josefa** New-Yorkból egyik bécsi lapnak írt levelében megerősíti multkori hírünket, hogy eddig még nem képes nagyon fényes anyagi sikert felmutatni. „Palotát nem vehetek magamnak — ugymond — a jövedelemből, de adósságomat mind ki fogom fizetni, és csakis ez volt céloom“.

‡ **Béli Hermina k. a.**, nemzeti színházunk volt tagja, ki jelenleg Berlinben tartózkodik, több oldalról, nevezetesen Hamburgból s Drezdából kapott szerződési ajánlatot, ő azonban a jövő nyárra a berlini Kroll-színházhoz szerződött.

‡ **Nottebohm Márton Gusztáv** halálát jelentik Grácból. Nottebohm az ellenpont

legalaposabb ismerőinek egyike volt. 1817. nov. 12-én született Westfália tartomány Ludenscheid helységében. A negyvenes években Mendelssohn és Schuman tanítványa volt.

‡ **A bécsi udvari operában** a jövő 1883. évre a következő újdonságok vannak előadásra kitűzve: „Tristan és Izolda“ Wagner-től, „Le tribut de Zamora“ Gounodtól, „Muzzedin“ Bachrichtól, „Az András ünnepély“ Grammantól, „A perthi szép leány“ Bizettől és „Hunyadi László“ Erkeltől. Azonkívül felelevenítik Marschner „Templárius és zsidónő“-jét, továbbá Auber „Elvesztett gyermek“-ét.

‡ **Bécsben a Coquelin-társulat** előadásaira a páholyokat már mind kibérelték. A társulat előkelőbb tagjai a következők: id. Coquelin, Diudonné, Lambert, Barral, Vialdy, Maugin és Yoliet férfiak, Alice Lody, Barthélemy, Deroder, Grassot, Sidney és Yoliet nők. Az előadások a bécsi „Carl“-színházban nov. 17-én veszik kezdetüket.

E g y v e l e g.

A „Büvös vadász“ című operának második felvonásában a golyóöntést kísérő borzalmas jelenetek között emberi esontváz is szerepel, és e célból minden nagyobb színház készlettarában van esontváz; de bizonyosan egyiknek sincs olyan érdekes története, mint annak, melyet a párisi nagy operában használnak.

1786-ban senki sem táncolta oly kecsesen a „Pas de deux“-ket, mint a 16 éves, kékszemű **Dorivalle Nanine** és a 18 éves **Boismaison**. A fiatal pár oly jól illett egymáshoz, hogy elhatározta „komoly kettős“-ben együtt lejteni végig az egész életet.

Szándékukat talán meg is valósítják, ha közbe nem lép **Maugurier**, a királyi gárda őrmestere, a ki a színházban szolgálatot tevő gárdaesapatnak parancsnoka volt. Olyan ellenállhatlan volt fekete bajusza, hogy a kis Nanine csakhamar megfelejtkezett táncosának tett ígérétééről — azt mondják, hogy a ballerínak gyorsan felednek — és a derék őrmester karjaiba vetette magát.

Boismaison boszut esküdött. Egy este, előadás után megleste, a mint **Maugurier** csapatával hazafelé indult, és egy merész ugrással a természetes őrmester torkába kapaszkodott. Ez azonban a kis táncost félkézzel megragadva, mint macskát dobta el magától. Ezután megparancsolta embereinek, hogy a kis dühöngőt szíjjazzák oda az operaszínház egyik oszlopához. Itt találták meg másnap reggel a szegéng **Boismaison**ot, a ki ezentúl társai gúnnyának céltáblája volt.

Ez több volt, mint a mit az új szerelmes elviselhetett. Heves ideglázba esett,

melyből többé fel nem kelt. Halála előtt azonban megfogadtatta a színházi orvossal, hogy esontvázát az operaszínház valamelyik zúgában felállíttatja, hogy halála után is mindig szeretett Nanine-ja közelében lehessen. Az orvos meg is tartotta fogadását és így történt, hogy valahányszor a párisi nagy operában esontváz szerepel, még most is, száz év múlva Boismaison megjelenik a színpadon, a kis ballerínák „memento mori“-ja gyanánt.

A francia drámairók modorát, darabjaik felolvasása közben, következőképp eseteli a párisi „Événement“:

Sardou nem olvassa darabjait, hanem játssza azokat, oly változatossággal, erővel és szenvedélylyel, melynek nincs párja. Felvonások közben meg sem áll, hogy legalább lélekzetet vegyen, hanem csupán a darab közepétjében tart egy negyedórás szünetet, mialatt senki sem meri megszólítani őt. Időről időre nyel egy kortyot egy esésze keserű kávéból. Mialatt Sardou a színészeknek olvas, darabjának szelleme teljesen hatalmába keríti, s uralkodik rajta. Koronként nevet, vagy csuklik egyet s változtatja külsejét, mint a tenger és arcát, mint Proteusz. — Sorban utánozza alakjainak hangját, s felveszi mozdulataikat. Nemesak a szenvedélyeket tomboltatja, hanem szavának varázsával a szituációkat is érzékíti. Egymásután: fiatal szerelmes, kedélyes apa, naiv leányka, rendező stb. Tele van az egész ember villanyossággal, melynek szikrái megvilágítják, s elevenné teszik a darab legjelentéktelembb alakjait is. Végre a felolvasás véget ér, a tűzijáték elpattogott, s mintha az egész színház egyszerre mély sötétségbe borulna.

Egészen más a modora Feuillet Oktávnak. Mint egyszerű felolvasó, csak kiemeli a hatásos helyeket, de nem vakít velök. Sardou hatalmas rajtot nyújt, melynek éles körvonalai azonnal szembe szöknek: Feuillet csak vázlatokat vet oda, s a művészekre bizza, hogy azokat a jellemző vonásokkal kiszínezzék. Csupán ha egyes szerepek külön szóba jönnek, fordul az illető színész felé, s eseteli neki feladatát, mintegy bizalmasan.

Augier Emil, aki egykor igen rossz felolvasó volt, most bámulatosan olvas fel. Minden taglejtés nélkül roppant sikereket képes elérni. Látszólag anélkül, hogy ő maga izgatottságban volna, felizgatja hallgatóit, s akaratuk ellenére magával ragadja. Sohasem látjuk, hogy lámpáját meggyujtana, s mégis drámájának minden zugát és rejtélyét tisztára megvilágítja. — Nem nyom meg szókat, nem emel ki helyzeteket, vagy eszméket, a forduló pontokon alig emelkedik valamit a hangja, mégis mindennek értéket ad, mindent a kellő világításba helyez, s elkábitja a többieket, míg ő maga józan marad.

Ifjabb Dumas Sándor ugy olvas fel a színészeknek, mint az akadémiának. Sardouval ellentétben gyakran megszakítja a felolvasást, s a szünetek alatt magyarázza a hallgatóknak a drámát, s a szereplő személyek jellemét. Tökéletes felolvasó, mozgékonyabb mint Augier, de mértéket tartóbb Sardounál, mindig megmarad Dumasnak, ahelyett, hogy mint Sardou annak a bőrébe bujnék, a kit beszéltet. Szóval egy felolvasó a mérsékelt égöv alól.

Kiadótulajdonos: a „HARMONIA“ magyar zeneművészek részvénytársulata.

A társulat hirdetései.

NEMECSKE JÓZSEF

B É C S.

≡ **Mignon** ≡ zongorák. Tartós kitűnő hangszerek
Különösen ajánlatosak iskolák számára.

CARL HAMBURGER

zongoragyáros

— B É C S. —

Kitűnő zongorák.

Kitűnő zongorák.

J. HEITZMANN és FIA

cs. kir. udvari zongoragyáros

Bécsben.

Első rangú gyár, mely különösen arról nevezetes, hogy a legtartósabb hangszereket készíti. Zongorái az egész világon el vannak terjedve. S mindenütt egyaránt kelendőségnek és kedveltségnek örvendenek. Birja a legmagasabb kitüntetések.

MARTIN WESSZELY

zongoragyáros

— **B É C S** —

különös specialitás az úgynevezett „Diminutiv“ zongora, legkisebb alak s mégis erős, tömör hang. Bár milyen kicsi szobában is elfér. Az egész zongora 1½ méter. Különféle érmek.

HOYER

vonó-hangszer készítő

Égerben, (Csehország).

Gyönyörű imitációk különösen műkedvelők figyelmébe ajánlhatók.

!! Zene ujdonságok !!

1. »Sárosi nóta« (csárdás), könnyű tetszetős zongoradarab	1 frt — kr.
2. »Magyar rögtönzet« Gaal Ferenc, magyar irányú szalondarab, különösen a jobb zenét művelőknek	— » 75 »
3. »Gyermekélet« tiz fokozatos és jellemző zongoradarab Somogyi Mórtól	1 » — »
4. »Paula rezgő« csinos táncdarab, szerző Grechenek Béla	— » 60 »
5. »Nefelejts« lengyelke, szerző Kiss Béla	— » 60 »
6. »Gyöngyvirág« keringő, szerző Somogyi Mór	1 » — »
7. »Nana-keringő«, szerző Bánfi Sándor	1 » 20 »

!! Dalegyletek figyelmébe !!

Következő új férfi négyesek jelentek meg, s kaphatók a társulat nemzeti zeneműkereskedésében

Erkel Ferenc, Takarodó	Ara 1 frt — kr.
Huber Károly, Húzzad cigány	» 1 » — »
» » 1. sz. Nem nézek én, minek néznék	} » 1 » — »
» » 2. sz. Esik eső, csókeső esik	
» » Harmonia induló	» — » 60 »
» » Vartyogi dalmokverseny	» 15 » — »
» » Nász dal	» 1 » — »
» » Hullámzik a tiszta buza	} » 1 » — »
» » Zöld leveles fehérvirágos akácfa	
Serly Lajos, Éji zene	» — » 60 »
Sigmond Akos, Szerenád	» 1 » — »

42. szám.

HARMONIA

ZENÉSZETI KÖZLÖNY.

MAGYARORSZÁG ÉS A KÜLFÖLD MŰVÉSZETÉNEK

HETI SZEMLEJE.

FELELŐS SZERKESZTŐ:

ERNEY JÓZSEF.

KIADÓTULAJDONOS:

A „HARMONIA“ MAGYAR ZENEMŰVÉSZEK RÉSZVÉNYTÁRSULATA.

BUDAPEST.

NYOMT. IDŐSB. POLDINI EDE ÉS TÁRSA

1882.

Egyes szám ára 15 kr.

EMÉK-NAPTÁR.

November 6-án.

1795. halt meg B e n d a G y ö r g y, zeneszerző Königsbergben. Szül. 1721.

November 7-én.

1810. szül. E r k e l F e r e n c, Gyulán.

November 8-án.

1842. szül. G u r a J e n ő, jeles dalművész Pressernben.

November 9-én.

1836. szül. N é m e t J á n o s, (Szentirmay Elemér) zeneszerző Horpácson. (Sopr.-m.)

November 10-én.

1765. szül. H i m m e l F e r e n c, zeneszerző Treuenbrietzenben.

November 11-én.

1797. szül. M ü l l e r F. C., a híres „Müller-négyes“ megalapítója.

November 12-én.

1767. szül. R o m b e r g B e r n á t, gordonkaművész Dinklage-ban.

Ey.

A negyvenkettedik szám tartalma :

»A tót leány.«
Figyelmeztetés.
Karmesteri állomás.
Hazai hírek.

Vidék.
Külföldi hírek.
Hirdetések.

A társulat zongora-termében következő hangszerek kaphatók és ajánlatnak :

Kitünő hazai gyártmány.

K O R I K B É L A

zongorakészítő Budapesten.

Szakértők véleményével támogatott kitünő hangszerek, melyek a magyar közönség figyelmébe ajánlatnak.

Javítást és bőrozést is eszközöl.

!!! Figyelmeztetés !!!

Kitünő zongorahangoló

M A G R I N I A.

ajánlatnak mindennemű zongora-hangolás, javítás, bőrozésére.

Megtudható a társulat zeneműkereskedésében váci utca 3.

Megjelent a társulat kiadásában:

A

MARCSA ÉS MARISKA

népszínművének összes eredeti dalai.

Zenéjét szerző:

S e r l y L a j o s.

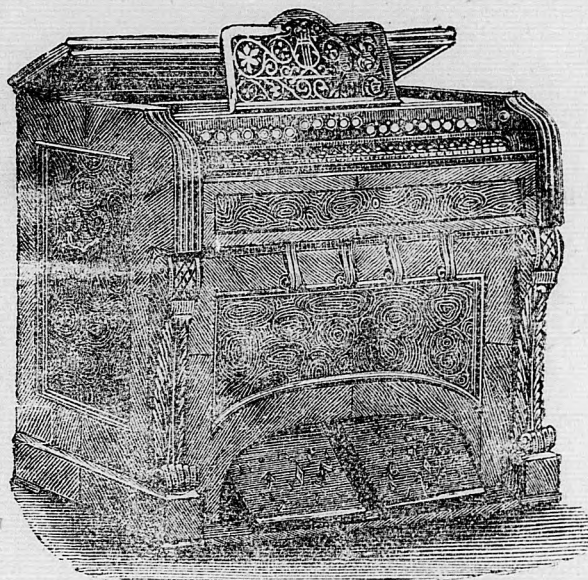
1. »Víg vagyok én . . .«	5. »Szébb a virág . . .«
2. »Nem adok én . . .«	6. »Fülemile dal.«
3. »Hallod-e te kis hamis . . .«	7. »Trilla dala.«
4. »Feleség, feleség . . .«	8. Paraszt induló.

Ára 1 frt 50 kr.

E népszínmű nagy tetszést s sikert aratott a budapesti népszínházban.

Kapható a társulat nemz. zeneműkereskedésében s minden hazai könyv- és zeneműkereskedésben.

A társulat zongora-termében következő hangszerek kaphatók és ajánlatnak:

A legkitünőbb
„Harmoniumok“

Titz Péter utóda
Kotykievicz Teofil
gyára Bécsben.

A legjobb minőségű Harmoniumok nagy választéka. Hangverseny- és szalon-harmoniumok Prolongement és Percussióval. Templomok és iskolák számára 100 forinttól fölfelé.

Több évi jótállás!

Árjegyzékek kívánatra bérmentve küldetnek.

! Ehrbar !

világhírű zongorái.

Ezen hangszerek a zongora gyártás remekei közé tartoznak. Tartóságra utólérhetlenek, ezen tulajdonságnak köszönheti e gyár nagy hírnevét. Kaphatók:

Szalon Stucz,	diófa	} kereszthurozott és egyszerű.
„ „	fekete	

„Produktiv szövetség“

E céget hat évvel ezelőtt a világhírű „Bösendorfer“ zongoragyárából elszakadt 60 munkás alapította s ma már méltán vetekedik az anyagyár készítményeivel.

Tekintve a kitűnő minőséget a legolcsóbb hangszer. Különösen ajánlhatók az úgynevezett „Mignon zongorák.“

— A nagy arany éremmel kitüntetve. —

SCHMIDT FERENCZ

Bösendorfer tanítványa.

Jó minőségű tartós zongorák:

Rövid szalon, diófából

„ „ fekete.

Árjegyzék küldetik díj nélkül.